

DELLÀ DEL TEMPS - (Somnis Tricentenaris)

Un relat de: [Galzeran \(homefosc\)](#)

Dellà del temps, els estels volen arran la Terra.

Desvetlla't del malson que et sotmet l'anhel roent,
del neguit que no et permet assolir l'horitzó volgut,
el somni d'una Ítaca, on rauen insurrectes oratges
d'exultants i vàcues llums rutilants.

És l'hora de deixondir-nos de fantasies,
sobreviure al sojorn dels innocents
i de desaprendre la saó dels homenatges.

Qui vol reviure el sometent?

quan les campanes estan foses

i els mots retronen vehements

sorgint d'una Terra sacra, on cors purs

finiren, tres centúries dellà del temps.

A l'àgora dels fossars caldrà retrobar-nos,
i nuarem les mans, per fer dels mots un acte rebel,
ben alerta, caminant vers la llibertat de qui coneix
les tristeses d'un enyor admirable.

Pel demà que s'atansa ens calen totes les veus,
obrirem orelles i ulls per reviure dia rere dia,
el que ja és una realitat inajornable.